

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobců: **a) M. Č., a b) D. Č.**, oba zast. Mgr. Lukášem Wimětalem, advokátem se sídlem Údolní 388/8, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského náměstí 624/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2024, č. j. 29 A 29/2022-161, o návrhu žalobců na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Návrh žalobců na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II. Žalobcům **s e u k l á d á**, aby každý z nich zaplatil ve lhůtě **3 (tři) dnů** od právní moci tohoto usnesení soudní poplatek (podle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, znění pozdějších předpisů) za návrh na přiznání odkladného účinku ve správním soudnictví, který činí podle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků částku

1 000 Kč.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 1. 7. 2024 blanketní kasační stížnost žalobců (dále též „stěžovatelé“) proti v záhlaví označenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2021, č. j. MMB/0647932/2021. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatelů a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části města Brno, Brno-Královo Pole, odboru územního a stavebního řízení (dále jen „stavební úřad“) ze dne 10. 8. 2021, č. j. BKPO/12281/16/2300/1312/Jan. Rozhodnutím stavebního úřadu byla podle § 90 písm. a) a §129 odst. 3 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017, zamítnuta žádost stěžovatelů o dodatečné povolení stavby nazvané „Rekreační objekt“ na pozemku p. č. X v k. ú. S. (dále jen „stavba“).

[2] Součástí doplnění kasační stížnosti, které Nejvyšší správní soud obdržel dne 19. 8. 2024, byl i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Tento návrh odůvodnili stěžovatelé vznikem závažné újmy spočívající ve výkonu rozhodnutí

žalovaného, což by významně zasáhlo do jejich majetkových poměrů. Výkon rozhodnutí by totiž dle stěžovatelů znamenal odstranění stavby, což by představovalo nezvratný zásah do jejich vlastnického práva.

[3] Žalovaný se k návrhu stěžovatelů na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

[4] Podle 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tam, kde kasační stížnost nemá odkladný účinek ze zákona, je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pouze pro případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovateli a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[7] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Tvrzení stěžovatele musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 2 As 218/2015-50, či ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32).

[8] Stěžovatelé spatřují hrozbu újmy v odstranění stavby. Takový důsledek však s výkonem rozhodnutí žalovaného bezprostředně spojen není. Předmětem správního řízení bylo dodatečné povolení stavby, nikoliv její odstranění. Výkon rozhodnutí žalovaného proto neznamena, že by žalovaný měl možnost nechat stavbu odstranit v rámci exekučního vymáhání, ale pouze odpadnutí důvodu pro přerušení řízení o odstranění stavby. Nezvratný důsledek spatřovaný stěžovateli, který by potenciálně mohl odůvodňovat přiznání odkladného účinku, je tak spojen právě až s řízením o odstranění stavby, a před jeho pravomocným skončením proto nemůže nastat. Aniž by chtěl Nejvyšší správní soud zlehčovat zátěž, kterou rozsudek krajského soudu (respektive již rozhodnutí správních orgánů) pro stěžovatele může znamenat, považuje za podstatné, že v projednávané věci nejde o rozhodnutí, jehož bezprostředním následkem by mohlo být odstranění stavby stěžovatelů, potažmo zásah do jejich majetkových poměrů. Nejvyšší správní soud na tomto místě souhlasí se soudem krajským, který ve svém usnesení ze dne 27. 4. 2022,

pokračování

č. j. 29 A 29/2022-139, jímž zamítl obdobný návrh stěžovatelů na přiznání odkladného účinku v rámci řízení o žalobě, mj. konstatoval, že za rozhodující „*považuje skutečnost, na kterou upozorňuje žalovaný: žalobou napadené rozhodnutí samo o sobě nezakládá přímou či bezprostřední újmu na majetku žalobců. Ta skutečně přichází v úvahu až vydáním následného rozhodnutí o odstranění stavby. Pouhý emocionální či peněžní diskomfort soud nepovažuje za dostatečný pro to, aby ospravedlnil přiznání odkladného účinku žalobě.*“ Výkon rozhodnutí žalovaného tedy sám o sobě újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. znamenat nemůže.

[9] Nejvyšší správní soud proto po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovateli tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že výkon rozsudku krajského soudu pro stěžovatele sám o sobě nepředstavuje bezprostředně hrozící újmu na jejich vlastnickém právu. Tudíž není splněna hned první podmínka pro přiznání odkladného účinku.

[10] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. návrh stěžovatelů na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[11] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je dočasné povahy a nijak nepředjímá, jakým způsobem bude o kasační stížnosti meritorně rozhodnuto, což bylo vyplývá také z usnesení zdejšího soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS.

[12] Pokud jde o uložení povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku (výrok II.), vycházel soud ze závěrů nedávného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, č. 4616/2024 Sb. NSS, zejm. bodu [23], podle něhož tato povinnost vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit. Proto je soud ve správním soudnictví v usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku současně povinen výrokem uložit povinnost zaplatit poplatek za tento návrh, a to ve výši 1 000 Kč podle položky 20 sazebníku poplatků. Tento soudní poplatek je splatný do 3 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým byla povinnost poplatek zaplatit uložena (§ 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů).

[13] Ve věcech správního soudnictví je poplatníkem poplatku za řízení ten, kdo podal kasační stížnost [§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o soudních poplatcích]. Účastníci řízení, kteří učinili společný návrh, vystupují v řízení jako samostatní účastníci, proto každý z nich zvlášť je povinen zaplatit soudní poplatek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 As 74/2011-251, č. 2410/2011 Sb. NSS). To znamená, že každý ze stěžovatelů je jednotlivě povinen zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč, a tudíž výše tohoto poplatku za oba stěžovatele celkem činí 2 000 Kč.

[14] Soudní poplatek lze zaplatit:

- vylepením kolků na tomto tiskopisu nebo

- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703 – 46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1050419124**

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V případě placení kolkovými známkami nalepte vždy oba jejich díly na tiskopis na vyznačeném místě. Tiskopis podepište a vraťte jej označenému soudu. Kolkové známky neznehodnocujte.

Pokud úhradu soudního poplatku provádí **jiná osoba než povinná**, je nutno do zprávy pro příjemce na příkazu k úhradě uvést, za koho se úhrada provádí.

Nebude-li soudní poplatek ve stanovené lhůtě zaplacen, bude jej Nejvyšší správní soud **vymáhat**.

V Brně dne 13. září 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu

Nejvyššímu správnímu soudu zasílám v kolkových známkách určený soudní poplatek.

Ke sp. zn.: 5 As 191/2024

podpis.....

Místo pro nalepení kolkových známek: